

Вивчення зарубіжного досвіду розвитку системи управління комунальною власністю довело, що кожна країна розробила свою систему управління комунальною власністю. При цьому, як доводить міжнародна практика, ефективно управління комунальною власністю можливо при виконанні місцевою владою таких завдань: чітке розмежування об'єктів державної і комунальної власності, складання чіткого переліку об'єктів, що належать територіальній громаді; проведення повної інвентаризації усіх об'єктів, що знаходяться в комунальній власності на предмет оцінки їх вартості, витрат на утримання, отримуваному від них прибутку тощо; класифікація об'єктів комунальної власності за ознаками, що визначають специфіку їх управління/розпорядження, доходності/збитковості; визначення основних напрямів, способів і механізмів використання власності для вирішення завдань, визначених в стратегії міського розвитку; розробка механізмів, спрямованих на підвищення ефективності управління і розпорядження комунальним майном з використанням усіх сучасних методів і фінансових інструментів забезпечення належного контролю над використанням і збереженням майна, а також над діяльністю осіб, що залучаються до роботи в якості керівників об'єктів комунальної власності, активне регулювання землекористування, оскільки земля є одним з основних прибуткових джерел громади; пріоритет оренді нерухомості в порівнянні з її продажем; регулярне проведення комплексної оцінки земель і нерухомого майна, яка служить основою для розрахунку орендної плати і податку на майно.

Дослідивши систему управління власністю територіальних колективів у зарубіжних країнах, відзначимо, що доволі цікавий у пізнавальному плані, а головне корисний досвід управління муніципальним майном у країнах Західної Європи підтверджений багаторічною практикою його застосування, цілком можна використати при управлінні майном територіальними громадами в Україні.

Список використаних джерел

1. Bailey N. Partnership Agencies in Urban Policy / N. Bailey. – London : UCLPress, 2006. – 275 p.
2. Григорьев В. В. Управление муниципальной недвижимостью. Учебно-практическое пособие / В. В. Григорьев, И. А. Острина, А. В. Руднев. – М. : Дело, 2001. – 704 с.
3. Конституции государств Европейского Союза / Под общ. ред. Л.А. Окунькова. – М. : Изд. группа ИНФРА-М –НОРМА, 1997. – 816 с.
4. Рекомендація 132 (2003) «Про комунальну власність у світлі принципів Європейської Хартії місцевого самоврядування» // Рада Європи, постійна конференція місцевих і регіональних влад Європи.

Наталія ШЕВЧЕНКО

аспірантка кафедри публічного управління та адміністрування Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу

РЕФОРМИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ 2015 РОКУ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Пенсійна система Великобританії є єдиною пенсійною системою Західної Європи, яка залишається платоспроможною на сьогоднішній день. Тут на державу ніколи не покладали завдання повністю забезпечити пенсіонера, завжди заохочувалась практика відкладання людьми в активному віці коштів на підтримку себе в старості. Система пенсійного забезпечення Великобританії базується на трьох «китах»: базовій державній пенсії, додатковій державній пенсії та пенсійних заощадженнях населення.

2015 року у Великій Британії відбулись значні реформи системи пенсійного забезпечення, які забезпечили британських вкладників значно більшою свободою вибору. Зокрема, змінено систему сплати пенсійних вкладів, які більше не є обов'язковими. Реформи викликали зміни в стратегії заощаджень, особливо в інвестиційному плануванні. Для фізичних осіб розширено вибір варіантів при виході на пенсію та після виходу на неї, при цьому зріс рівень відповідальності самого пенсіонера.

Раніше, пенсійна система Великобританії була націлена на більш-менш єдиний, такий, який би підходив усім, підхід до пенсійного фінансування для своїх громадян. Ціль такої системи полягала у поєднанні неоподатковуваних грошових коштів та ануїтету («ануїтет» – це послідовні регулярні виплати, обумовлені у договорі страхування [1]). Згідно даного підходу, всім громадянам виплачується базова частина державної пенсії, що в середньому становить 12 % середньої зарплати, а додаткова пенсія залежить від суми накопичень пенсійних платежів та може досягати 50 % заробітної плати працівника перед виходом на пенсію. Для цього використовуються спеціальні рахунки в банку, договори страхування зі страховими компаніями про довічну ренту, приватні пенсійні фонди. Ці кошти, а також інвестиційний дохід, який накопичується в пенсійному фонді, не оподатковуються.

Після проведення реформи 2015 року з'явилося розуміння того, що такий підхід є застарілим, адже кожен громадянин має різні потреби після виходу на пенсію. В зв'язку з цим, схеми пенсійного страхування стають більш гнучкими, намагаючись змінити єдину стратегію заощаджень за замовчуванням та надати право кожному учаснику у виборі свого власного пенсійного «портфелю».

Британські експерти провели дослідження через рік після

проведення таких реформ і зробили доволі цікаві висновки щодо того, які переваги обирають ті чи інші учасники пенсійної системи, виходячи з поділу усіх членів на 3 групи:

– *«Виконайте це для мене»* – це ті учасники, які, як правило, найменше займаються прийняттям певних інвестиційних рішень для свого подальшого пенсійного забезпечення. Зазвичай, вони шукають інвестиційний варіант, при якому їм самим нічого практично не потрібно робити. При здійсненні певних накопичень для майбутньої пенсії, ця група, ймовірно, буде дотримуватися схеми за замовчуванням, тобто тієї, яка вже буде розроблена або державою, або недержавним пенсійним фондом.

– *«Допоможіть мені це зробити»* – ці учасники є більш зацікавленими. Вони хочуть більше контролювати свої інвестиції та оцінювати відповідні ступені ризику при заощадженнях, щоб структурувати їх відповідно до своїх індивідуальних потреб. Однак, їхня участь не поширюватиметься на збирання коштів чи управління пенсійним «портфелем». Скоріше, вони просто хочуть знати, що їхні інвестиції управляються відповідно до їх вимог. Ця група може скористатися безліччю простих варіантів вибору між варіантами інвестування, які дозволяють їм адаптувати свою майбутню пенсію без відповідальності за поточне управління активами.

– *«Дозвольте це зробити»* – ці члени найбільш зацікавлені у виборі свого майбутнього. Вони точно знають, чого хочуть від своїх інвестицій, і готові прийняти інвестиційні рішення. Ця група хоче отримувати ряд опцій, з яких можна створити свій спеціальний пенсійний «портфель» [2].

Британці зрозуміли, що рішення щодо майбутнього виходу на пенсію повинне включати в себе широкий набір інвестиційних підходів, пристосованих до різних фінансових потреб та інвестиційних знань майбутніх пенсіонерів – учасників пенсійних схем. А переможцями на пенсійному ринку стають пенсійні схеми, які пропонують високий ступінь гнучкості разом із ефективними стратегіями заощаджень.

В свою чергу, намагаючись у загальному вигляді використовувати принципи британської пенсійної системи, нам, українцям, необхідно обов'язково враховувати головну її перевагу: націленість на підвищення рівня життя пенсіонерів та максимальну свободу кожного громадянина.

1. Словник страхових термінів. – Режим доступу: https://www.pzu.com.ua/admin/upload/file/quick/1_4_slovyk_strahov_terminiv.pdf.

2. Malcolm Jones, KevinMilne. UK Pension Reform. – Режим доступу: www.standardlifeinvestments.com.

СЕКЦІЯ 4 УКРАЇНА – НАТО: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Андрій БАКАЙ

аспірант кафедри соціальної

і гуманітарної політики

НАДУ при Президентові України

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ СТАНДАРТИЗОВАНИХ УГОД НАТО ЯК ІНСТРУМЕНТ ІНТЕГРОВАНОЇ СИСТЕМИ МЕДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У крайній редакції положень Альянсу щодо принципів і політики медичного забезпечення НАТО наголошується, що дисципліни військової та цивільної охорони здоров'я є одними з найбільш пов'язаних сфер військово-цивільної взаємодії [2]. Крім того, практикою НАТО завжди високо оцінюється участь військових підрозділів у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру. Саме підрозділи військової медицини спроможні до розгортання спеціальної інфраструктури та медичних ресурсів з автономною підтримкою в скорочені терміни, у несприятливих умовах [3].

На думку радників НАТО, за умов адаптації базових документів з медичного забезпечення, мають бути краще відображені спроможності системи управління силами та засобами. При цьому потрібно враховувати реальний стан справ в галузі медичного забезпечення населення України та реальні спроможності з організації надання медичної допомоги в надзвичайних ситуаціях, за умов існуючих бюджетних обмежень. Таким чином, звертається увага на необхідність уникнення ситуації коли занадто швидкого створені сили не будуть відповідним чином навчанні та оснащені, а отже, не будуть спроможними до участі в спільних із країнами НАТО операціях.

У 2017 році Міністерством Оборони України було прийнято новий правовий механізм впровадження стандартів НАТО в сфері оборони. Однак, механізми впровадження стандартів НАТО у національне законодавство та організаційні процедури імплементації не були розроблені та не закріплені на законодавчому рівні. З метою визначення єдиних стандартів та цілей, до цього процесу, на нашу думку, мають також долучатися інші представники Сил оборони України. Водночас, взаємодія у цій сфері, наразі, перебуває на початковій стадії розвитку. До кінця 2018 року має бути досягнута повна операційна спроможність системи кодифікації України, що забезпечить перехід України на другий рівень участі у системі кодифікації НАТО [1].